

ΕΛΠΙΝΙΚΗ ΚΑΛΑΓΚΙΑ

Η απώλεια μιας
ζωής, ενός έρωτα,
μιας πατρίδας
είναι μορφές
θανάτου που
γονατίζουν την
ψυχή σου.

Η σφαγή του έρωτα

ΤΙΤΛΟΣ: Η σφαγή του έρωτα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελπινίκη Καλαγκιά
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ελπινίκη Καλαγκιά
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-61-4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Ελπινίκη Καλαγκιά

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Εκδόσεις Έξη

Σήφι, Απρίλιος 1821

«Συνέλαβαν τον μητροπολίτη Πλάτωνα», της είπε ο Ζαννής την ώρα που κάθισαν έξω από την εκκλησία της Παναγίας Υπακοής μέσα στην πέτρινη στοά.

«Πότε;» γύρισε και τον κοίταξε σοκαρισμένη η Ευγενία.

«Χθες το απόγευμα», της απάντησε ο άντρας της μη μπορώντας να την κοιτάξει στα μάτια. Ήξερε ότι θα τη στενοχωρούσε το γεγονός. Τον αγαπούσε πολύ τον μητροπολίτη η Ευγενία. Τους είχε παντρέψει πριν από οκτώ χρόνια.

«Δεν πάνε καλά τα πράγματα, έτσι δεν είναι;» Η ερώτησή της ήταν περισσότερο ρητορική. Μπορεί η ίδια να μην είχε καμία επαφή με τα εγκόσμια πλέον, όμως ο άντρας της ήταν τα μάτια της και τα αυτιά της στον έξω κόσμο όλον αυτόν τον καιρό. Δεν υπήρξε μέρα που να μην είχε περάσει να τη δει όλα αυτά τα χρόνια. Εκεί μαζί της ήταν η ζωή του. Κι αν δεν

είχε τον γιο τους να τον περιμένει, δεν θα επέστρεφε ποτέ ξανά στο σπίτι του.

«Έχουν ζορίσει πολύ», επιστράτευσε όλη του την ειλικρίνεια εκείνος. «Οι Τούρκοι κάλεσαν τον λαό να παραδώσει τα όπλα. Απαγόρευσαν τις νυχτερινές κυκλοφορίες».

Δεν σκέφτηκε στιγμή να της κρύψει κάτι. Δεν υπήρχε λόγος, άλλωστε. Ο παπα-Άνθιμος, που εφημέρευε στο λεπροκομείο, ενημέρωνε τους ασθενείς για τα πάντα. Εκτός αυτού, η Ευγενία ήξερε ότι ο κουνιάδος της είχε μπηθεί στη Φιλική Εταιρεία. Ο Ζαννής μάθαινε από τον αδερφό του για τις εξελίξεις. Επομένως, ήταν η πρώτη και πιο έγκυρη πηγή για να ξέρει τι γινόταν. Η επανάσταση των Ελλήνων εναντίον των Τούρκων είχε ξεσπάσει πριν από έναν μήνα. Η Χίος ήταν από τις πρωτεργάτριες. Φυσικό επακόλουθο, λοιπόν, να πληγεί από τους πρώτους.

«Πώς έγινε;» επέμενε να μάθει λεπτομέρειες για τον μητροπολίτη.

«Χθες το πρωί έφτασαν είκοσι πέντε πλοία δικά μας στη Βρύση του Πασά. Ο Τομπάζης από την Ύδρα ήρθε να παραδώσει την προκήρυξη προς τους Χιώτες. Μόλις είδαν τα καράβια οι Τούρκοι, κάλεσαν τους δημογέροντες στο σπίτι του μουσελίμη το ίδιο απόγευμα. Ήταν κι ο Βλαστός μαζί».

«Ο Βλαστός; Ο πατέρας της Σουλτάνας;» έκανε έκπληκτη η Ευγενία.

«Ναι, είναι ένας από τους προκρίτους. Του ζήτη-

σαν να καλέσει άλλους δέκα. Ήθελαν να τους ρωτήσουν αν γνωρίζουν κάτι για την άφιξη των ελληνικών πλοίων έξω από το νησί».

«Και τι τους είπαν;» ρώτησε, γνωρίζοντας, όμως, ήδη την απάντηση.

«Φυσικά είπαν ότι δεν ήξεραν κάτι. Οι Τούρκοι εννοείται ότι δεν τους πίστεψαν. Διέταξαν αμέσως τη σύλληψη κάποιων προκρίτων, του μητροπολίτη και του διακόνου Γαρρή».

«Πού τους έχουν;»

Ο Ζαννής κόμπιασε λίγο πριν απαντήσει, αλλά εδώ που είχαν φτάσει τα πράγματα, δεν χωρούσαν μυστικά.

«Στη σκοτεινή φυλακή του Κάστρου».

Η Ευγενία δεν κατάλαβε πότε τα δάκρυα μούσκεψαν τα μάγουλά της. Δεν μπήκε καν στον κόπο να τα σκουπίσει. Λύτρωση ήταν για αυτήν. Η ζωή δεν της είχε φερθεί καθόλου καλά. Σκέφτηκε τον ενδιασμό της τότε να τελεστεί ο γάμος τους στην Παναγιά την Κρήνα λόγω του θρύλου που επικρατούσε. Προληπτική την είχε πει τότε ο Ζαννής. Ίσως, βέβαια, να ήταν τυχαία η κατάληξή τους. Τι σημασία είχε τώρα πια όμως;

Ο άντρας της έκανε μια απόπειρα να της πιάσει τα χέρια. Δεν φορούσε γάντια, ούτε μάσκα. Εκείνη για μια ακόμα φορά τραβήχτηκε. Επτά χρόνια είχαν περάσει από τότε που διάβηκε την πόρτα του λεπροκομείου στο Σήφι. Τόσα χρόνια ακριβώς είχαν περάσει από

τότε που του απαγόρευσε να την ξαναγγίξει. Ήξερε ότι εκείνος κουράριζε λεπρούς από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στο νησί και ανέλαβε καθήκοντα γιατρού. Ωστόσο, δεν θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό της να θέσει η ίδια τη ζωή του αγαπημένου της σε κίνδυνο.

«Δεν χρειάζεται να φοβάσαι», προσπάθησε να την παρηγορήσει. «Οι Τούρκοι δεν πλησιάζουν στο λεπροκομείο. Φοβούνται».

«Και τι πάει να πει αυτό;» θύμωσε εκείνη. «Νομίζεις ότι φοβάμαι για εμένα; Εγώ είμαι τελειωμένη υπόθεση. Για το νησί φοβάμαι. Για εσάς. Τι μέλλον έχω εγώ;»

Ο Ζαννής ένωσε άσχημα. Προσπάθησε να μαζέψει τον λόγο του. Διατύπωσε λάθος τη σκέψη του. Για εκείνον η μόνη του έγνοια ήταν η Ευγενία. Έτρεμε στην ιδέα ότι κάτι μπορούσε να συμβεί κι αυτός να μην ήταν εκεί να την προστατέψει. Εκείνοι ήξεραν πώς να φυλαχτούν. Λόγω της οικονομικής τους κατάστασης, άλλωστε, και της θέσης τους, δεν θα ήταν από τους πρώτους στόχους των Τούρκων. Αυτό τους έδινε και το πλεονέκτημα να βοηθούν αθόρυβα στον αγώνα του λαού.

«Ο Κωστής ζήτησε πάλι να σε δει», άλλαξε θέμα ο άντρας της, χωρίς όμως να κάνει πιο ανάλαφρη τη συζήτηση.

Στο άκουσμα του ονόματος του γιου της η Ευγενία ρίγησε. Άλλο ένα πονεμένο κομμάτι της ζωής

της. Το πιο πονεμένο. Λίγους μήνες μόνο πρόλαβε να τον δει από τη μέρα που τον γέννησε κι ύστερα... τον εγκατέλειψε. Η ψυχή της λαχταρούσε να σφίξει στην αγκαλιά της το μοναχοπαίδι της. Πονούσε ολόκληρη στη σκέψη και τη θύμησή του. Η λογική της, όμως, ήταν ανένδοτη. Ο Ζαννής της είχε προτείνει πολλές φορές να φέρει το παιδί εκεί απ' έξω για να τη δει, αλλά εκείνη δεν το διαπραγματεύτηκε ποτέ. Για τον Κωστή, η μόνη εικόνα που θα είχε από τη μάνα του θα ήταν το πορτρέτο από τον γάμο της που δέσποζε στο σαλόνι του αρχοντικού τους. Για την Ευγενία, το μόνο κομμάτι από τον γιο της θα ήταν η μυρωδιά από το ζιπουνάκι του, το οποίο είχε πάρει μαζί της φεύγοντας εκείνο το πρωινό του 1814.

«Ο Δημήτρης τι νέα φέρνει από το μέτωπο;» θέλησε να μείνει στο προηγούμενο θέμα συζήτησης εκείνη.

«Ευγενία, άκουσέ με», της είπε ο Ζαννής αποφασισμένος αυτή τη φορά να ξεκαθαρίσει το ζήτημα. Σηκώθηκε από το πεζούλι που καθόταν απέναντί της και γονάτισε μπροστά της. «Μετράς ήδη επτά χρόνια που νοσείς από την αρρώστια. Η κατάστασή σου δεν είναι από τις πιο επικίνδυνες, τόσο για εσένα όσο και για τους άλλους. Σου έχω εξηγήσει ότι η μεταδοτικότητα της λέπρας είναι πολύ χαμηλή. Τόσα χρόνια μπαινοβγαίνω εδώ μέσα και βλέπεις ότι δεν έχω πάθει τίποτα».

Τον κοίταξε με πόνο. Ήθελε όσο τίποτα στον κόσμο να τον αγκαλιάσει. Εκείνος είχε αποπειραθεί να

το κάνει αμέτρητες φορές όλα αυτά τα χρόνια, αλλά δεν τον άφησε ποτέ να την αγγίξει. Το κορμί της διψούσε για το άγγιγμά του. Κοιτούσε τα μάτια του και θυμόταν τις νύχτες που ριγούσε στην αγκαλιά του. Δεν εκδήλωνε, όμως, το συναίσθημά της. Ήξερε ότι αν του άφηνε έστω και μια χαραμάδα ανοιχτή, θα παραβίαζε κάθε λογική και μετά δεν θα υπήρχε επιστροφή. Είχε δίκιο σε αυτό που της είπε. Χρόνια συναναστρεφόταν με λεπρούς και ποτέ του δεν έπαθε κάτι. Όμως εκείνη ένιωθε βρώμικη. Δεν ήθελε να αγγίξει τα σημάδια της χωρίς τα γάντια του. Ντρεπόταν κάθε φορά που χρειαζόταν να τα δει για να την εξετάσει. Αυτή ήταν η μοναδική σωματική επαφή που είχαν όλο αυτό το διάστημα.

«Δεν έπαθες τίποτα, γιατί πάντα προσέχεις, ξέρεις να φυλάγεσαι», ήρθε η αντίκρουση των λόγων του. «Σου το έχω ξαναπεί, Ζαννή. Το παιδί δεν θέλω να με δει ποτέ έτσι».

«Μα δεν φαίνεται κάτι», επέμεινε εκείνος. «Τα σημάδια σου είναι σε σημεία που καλύπτονται από τα ρούχα σου. Η μορφή σου δεν έχει αλλάξει καθόλου. Είσαι το ίδιο όμορφη και αρχοντική όπως την πρώτη μέρα που σε γνώρισα. Άφησέ με, σε παρακαλώ, να σε αγγίξω. Ευγενία, μου λείπεις. Η ζωή μου δεν έχει νόημα χωρίς εσένα. Έχω χάσει το χαμόγελό μου. Κοιμάμαι στο κρεβάτι μας μόνος και δεν έχει περάσει ούτε μια νύχτα που να μη σε ποθήσω. Πονάω. Σε παρακαλώ, λυπήσου με».

Τα λόγια του της έκοψαν σαν λεπίδι την ψυχή. Πόσο κακό του είχε κάνει άθελά της... Πόσο πονούσε, όμως, και η ίδια. Ποια μοίρα ζήλεψε την αγάπη τους και τους καταδίκασε σε αυτό το βασανιστήριο; Να είναι τόσο κοντά και τόσο μακριά ταυτόχρονα. Και να ξέρουν πως αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ ξανά πια... Ντρεπόταν μέσα της. Συχνά κλωθογύριζε στο μυαλό της να δεχτεί την πρότασή του. Να τον αφήσει να ζήσει για πάντα εκεί μέσα μαζί της και να μην ξαναγυρίσει ποτέ πίσω. Και αμέσως μετά συνερχόταν και συνειδητοποιούσε ότι είχαν ένα παιδί που μεγάλωνε ήδη χωρίς τον έναν του γονιό. Η απελπισία που ένιωθε την έφερνε κοντά στην τρέλα πολλές φορές.

Ο Ζαννής κατάλαβε ότι την έφερε πάλι σε δύσκολη θέση. Είδε τη στενοχώρια στα μάτια της. Ήλπιζε ότι με την επιμονή του ίσως κάποια στιγμή έκαμπε τις αντιστάσεις της και δεχόταν να δει τον μικρό. Θα την άφηνε να ηρεμήσει και θα ερχόταν πάλι αύριο να τη δει. Σηκώθηκε και έμεινε να την κοιτάει.

«Θα πάω στο σπίτι», της είπε. «Υποσχέθηκα στον Κωστή να πάμε βόλτα σήμερα στο περιβόλι και θα με περιμένει. Θα έρθει και η Κορνηλία μαζί μας».

«Κάνουν ακόμα παρέα;» χαμογέλασε η Ευγενία στο άκουσμα του ονόματος του κοριτσιού.

«Αστειεύεσαι; Μόνο παρέα; Είναι το νόημα της ζωής του η συνάντηση μαζί της», την πληροφόρησε ο άντρας της.

«Θα έχει μεγαλώσει κι εκείνη. Με έναν μήνα διαφορά γεννήθηκαν, θυμάμαι. Από μωρά είναι μαζί. Είναι όμορφη σαν τη μαμά της;»

«Καμιά δεν είναι τόσο όμορφη όσο εσύ», της είπε με βεβαιότητα και το βλέμμα του την έκανε να λιώσει για ακόμα μία φορά.

Της υποσχέθηκε ότι θα περνούσε πάλι αύριο. Κάθε μέρα έφευγε με την ελπίδα ότι θα ήταν η τελευταία φορά που θα την αποχωριζόταν. Κάθε νύχτα περίμενε το επόμενο ξημέρωμα για να την ξαναδεί. Κι είχαν περάσει έτσι επτά χρόνια...

Η σφαγή του έρωτα

Πόσα μπορεί να αντέξει η αγάπη και να παραμείνει ζωντανή;

Στην τουρκοκρατούμενη Χίο, που το μίσος του εχθρού παραμονεύει σε κάθε γωνιά, δύο νέοι ορκίστηκαν «μαζί στη ζωή, μαζί και στον θάνατο». Ο Ζαννής και η Ευγενία βίωναν την απόλυτη ευτυχία και ονειρεύονταν μια ελεύθερη ζωή. Υπάρχει, όμως, αγάπη που να μη γίνει ζηλευτή από τη μοίρα;

Λίγο καιρό μετά τον γάμο τους, η Ευγενία θα διαβεί τις πύλες του λεπροκομείου. Η ζωή της στέρπησε απότομα ό,τι της είχε χαρίσει απλόχερα ως τώρα και την ανάγκαζε να ζήσει σαν μια ζωντανή νεκρή. Όμως, η Ευγενία δεν λύγισε ούτε στιγμή. Ήξερε ότι ο Ζαννής δεν θα την εγκατέλειπε ποτέ και πως θα στεκόταν στο παιδί τους σαν μάνα και πατέρας. Αυτό που δεν ήξερε, ήταν ότι το λεπροκομείο του Αγίου Λαζάρου σε λίγα χρόνια θα παραδιδόταν στις φλόγες της καταστροφής... Στις 30 Μαρτίου 1822, ο Βαχίτ πασάς θα κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Επιτέλους, η εντολή και οι ενισχύσεις του Σουλτάνου είχαν καταφτάσει. Από το σπαθί του δεν θα ξέφυγε κανείς, μήτε γυναίκα, μήτε παιδί. Η κτηνωδία είχε μόλις ξεκινήσει, το χώμα βράφηκε κόκκινο από το αίμα αθώων...

Σαραντα χιλιάδες ψυχές αφανίστηκαν από την τουρκική λεπίδα. Ο Ζαννής και η Ευγενία είχαν δώσει όρκο να προστατέψουν ό,τι πολυτιμότερο είχαν, ακόμα και με τη ζωή τους. Το βλέμμα τους την ύστατη στιγμή έλαμψε από αγάπη και περηφάνια. «Μαζί στη ζωή, μαζί και στον θάνατο...» και ας μην αντάμωσαν ποτέ ξανά... Όμως, ακόμα και η σφαγή δεν μπορεί να θανατώσει την ελπίδα. Γιατί τι είναι το αύριο χωρίς αυτήν;

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0090
ISBN 978-618-5713-61-4

9 786185 713614

